

Z cizích revuí.

Bulletin belge, roč. XI. (1930), prosinec.

La défense de la position fortifiée de Namur en Août 1914.

Tímto článkem se oznamuje, že bude vydáno dílo o obraně pevnosti Namur, zpracované historickou sekcí belgické armády. Článek uvádí jeho rozdělení na čtyři části, v nichž se postupně líčí: stav pevnosti před útokem, útok, ústup a úvahy o obraně Namuru. Namur jako pevnost, opatřená celkem malými prostředky, dovedla

zadržeti po několik dní 7 německých pěších divisi a 1. jezdecký sbor, kteréžto jednotky přišly pozdě k bitvě na Sambre, což mělo značný vliv na operace pravého dříkla německých armád.

Chronique de l'infanterie (D. S. I.).

Tento článek se zmiňuje o snahách, o nichž říká plk. francouzské armády Alléhaut, že hraničí se sny, nahraditi pěchotu novou zbraní — tanky, kde by pěchota, naložená u motorové vozy, měla podružnou úlohu — obsazovala a bránila by dobytý terén.

V utvoření takové zbraně někteří — jako plukovník Fuller — vidí trojí úsporu: lidí, času a peněz; praví:

a) Příprava útoku ve Flandrech vyžadovala 120.000 dělostřelců, zatím co bitvu u Amiens 8. srpna 1918 vedlo 4000 mužů uzavřených v tancích, při čemž ztráty na materiálu i na mužstvu byly malé; ztratili Angličané v době od 8. do 11. srpna 12.53% u tankových jednotek, ačkoli byly zasazeny až patnáctkrát za sebou, kdežto pěchota, která nikdy nebyla vícekrát zasazena než čtyřikrát, ztratila 19.96% svých počtů.

b) Ztráta času je větší při rozvinutí dělostřelectva; musí se počítati s přípravou, se zásobováním a konečně s úpravou spojení s pěchotou.

c) Tank nestojí více než 1000 dělových střel, kterých, jsou-li vystřeleny, jest již úplně upotřebeno, kdežto tank může býti nejméně čtyřikrát po sobě zasazen do boje, což znamená, že se cena tanku pro určitou operaci rovná 250 dělovým střelám. Tím způsobem by mohlo býti za 4.283.510 dělových střel, vystřelených za přípravy před druhou bitvou u Yprů zasazeno 17.134 tanků.

Někteří se domnívají, že je nevyhnutelná rozluka pěchoty a tanků vzhledem k různé rychlosti obou zbraní (major-generál Williams a kapitán Wade). Tank, postupující rychlostí 15 až 20 mil za hodinu, předhoni pěchotu; tank, postupující 10 až 15 mil v hodině v každém terénu, může uniknouti dělové palbě nepřítele; jestliže však svou rychlost váže na pomalý postup pěchoty, stane se obětí dělové palby.

A tak se objevuje myšlenka samostatného postupu tanků — udělati z nich zvláštní zbraň — kterážto myšlenka je nejvíce propagována v armádě anglické, kde chtěli již na jaro 1919 zříditi armádu o 6000—8000 lehkých tancích. Od této myšlenky není ještě ani dnes upuštěno, jak vidět z dlouhé studie kapt. Wadeho v „Journal of the Royal United Service“ z listopadu 1929, kde se praví: „Opíraje se o naše nejnovější zkušenosti s obrněnými bojovými prostředky, můžeme jako závěrem říci, že jednotka, jejíž základ organizace je na tancích střední velikosti, je schopna plniti úlohu nynější pěší divise s větší pohyblivostí a s větší bojovou mohutností za předpokladu, že bude doprovázena určitým počtem motorisované pěchoty, jejíž úkolem by bylo obsazení dobytého terénu a strategická obrana.

Cas concret d'emploi de l'aéronautique et de la D. T. C. A. au corps d'armée. (Kpt. gšt. Van der Donckt.)

Pokračování v aplikačním cvičení, v němž se řeší upotřebení letectva a obrany proti letadlům v rámci armádního sboru.

Les aspects militaires de la Révolution de 1830. (Kpt. gšt. Wanty.)

Pokračování v ličení vojenského vzhledu revoluce 1830.

Les ravitaillements et les évacuations pendant la bataille. (J. V.)

Článek se obírá organizací a chodem zásobování potravinami a střelivem a od-sunu raněných za boje. Schematická aplikace příslušných předpisů. (Přistě dále.)

Mjr. gšt. J. Fetka.

Esercito e nazione.

Ročník V. (1930), číslo 1. — Leden.

N. Fischetti: Anglické letecké síly.

Rozvojem letectva byla ctřesena britská „splendid isolation“. Dnes může letectvo některé evropské mocnosti bombardovati Londýn již za 20—60 minut po startu. Anglie je tedy nucena věnovati zvýšenou péči budování letectva a obrany proti letadlům.

Na konferenci v r. 1923 přijata zásada parity anglického vojenského letectva s letectvem nejmocnějšího evropského státu. V témže roce bylo definitivně ustaveno ministerstvo letectví (Air Ministry), zřízené již v r. 1918.

Veškeré vojenské letectvo je rozděleno na skupinu metropolitní (domáci) a na letectvo zámořské (v koloniích).

Letecké síly ve Velké Británii jsou tvořeny:

1. Home Defence Force, jež jest určena k obraně Londýna a průmyslových středisk země. Zahrnuje letectvo stíhačů, bombardovací a zálohu — celkem 33 letek s 580 letouny.

2. Inland Area pracuje spolu s pozemní armádou a má 11 letek se 110 letouny. K němu náleží i 6 leteckých škol.

3. Coastal Area působí s loďstvem při ochraně pobřeží. Zahrnuje i letouny umístěné na válečných lodích kotvících v domácích vodách, celkem 14 letek se 125 letouny.

K zámořským leteckým silám patří:

1. Middle East — síly v Egyptě, Zájordaní a Palestině — 5 letek, 120 letounů.

2. Iraq Command — v Iraku, 5 letek, 150 letounů.

3. Royal Air Force India, v síle 8 letek se 190 letouny.

4. Aden Command — 1 letka se 24 letouny.

Úhrnem má Velká Británie 86 letek s 1400 letouny, 7 mateřských lodí o 76.450 tunách, 3500 důstojníků a 30.000 mužů.

K tomu ovšem nutno připočítati letecké síly dominií (Irsko, Kanada, Jižní Afrika a Nový Zéland), jež disponují úhrnem 700 letouny.

Vývoj civilního letectví je pozoruhodný. Letecká dopravní síť směřuje hlavně k spojení kolonií a dominií s mateřskou zemí. Významné je budování leteckých linek v Africe (Anglie—

Egypt—Kapské Město), do Austrálie (Londýn - Suez - Karaki - Ceylon - Singapur - Austrálie - Nový Zéland) a do Indie (Kairo - Bagdad - Karaki - Delhi). Na této poslední línii mají prováděti dopravu i velké vzducholodi R-100 a R-101.

Ve Velké Británii je 24 továren na letouny a 12 továren na letecké motory.

Adarté: Politické hranice Rumunska.

(Druhý článek v serii „Nová Evropa“, jež doplňuje studie o vojenských hranicích evropských států gen. Deambrosi — viz. čís. 10/1929 téhož časopisu.)

Autor líčí historický vývoj Rumunska a jednotlivých území, jež byly připojeny ke království po světové válce. Topografická a etnografická data, popis průběhu hranic. Připojena mapka.

M. Borgatti popisuje výstroj, výzbroj a taktiku antických římských legií.

E. Verniani udává způsob topografické přípravy nepřímé střelby těžkých kulometů.

G. Ferreri řeší otázku z úpravy terénu při přechodu v obranu u pěší a kulometné čety (podle belgických a německých pramenů).

P. Poli líčí vývoj vojenské fotografie v italské armádě, různé druhy vojenských snímků a způsob jejich pořizování.

A. Paolini zdůrazňuje význam provádění vojenského tělocviku jen v plavkách, jak to nařizuje nový předpis (viz VR. 1930, čís. 1.). Neoděné tělo dává větší volnost pohybu, podporuje dýchání pokožky, působí blahodárně (sluneční lázeň) na celý organismus mimo samozřejmé otužování.

V. Curato pojednává o chlazení masa a o jeho konservování zmrazením.

Čís. 2. — Únor 1930.

D. Deambrosi: Vojenské hranice Německa. (Pokračování v řadě studií o vojenských hranicích evropských států.)

Německo má dvě přirozené základny, v nichž jsou soustředěny zdroje jeho vojenské a hospodářské moci. Je to Horní Německo a pak pobřežní pásmo s mohutnými přístavy se středem v Hamburku.

Hlavní základnou je Horní Německo, to je trojúhelník, jenž se opírá o města Kolin n. Rýn. — Basilej — Lipsko. Je velmi dobře chráněno na jihu pásmem Alp a narazníkovými státy Švýcarskem a Rakouskem, jejichž vý-

znam zvyšuje obyvatelstvo téže národnosti. Na východě chrání tento prostor Česko-německá vysočina, na západě Rýn a pohoří na jeho levém břehu. Na severu pozvolna přechází do nížiny severoněmecké a dolnorýnské, jež jsou výpadními branami proti Polsku a Francii. Horní Německo tak tvoří vojenské a hospodářské centrum země.

Severoněmecká nížina je prostorem velkých strategických manévřů, jež umožňuje mnohonásobná železniční síť ve směru západ-východ.

Jižní německé hranice jsou vojensky nejprůzračnější a jen na dvou místech otevřeny.

Uherská brána — proti proudu Dunaje — je chráněna Rakouskem a není politicky a vojensky ohrožena.

Útok přímo od jihu — od Brenneru na Mnichov a do Frank naráží již v počátku na masiv Alp, pak na tok Dunaje a pohoří Jura. Obrana tohoto směru je snadná.

Na západních hranicích jsou dva přístupy: Burgundská brána rozplynulá v dosažení údolí středního Rýnu silu útočnickovu do čtyř excentrických směrů do úvalů Dunaje, Neckaru, Mohanu a Lahnu. Akce zde budou vešměs obtížné pro hornatý ráz země. Ovšem již vniknutí útočníka do údolí Středního Rýna zhavuje Německo mohutných zdrojů. Při útoku se strany Německa je tato brána mnohem výhodnější, umožňující koncentrický postup na horní tok Mocy — Paříž.

Dolnorýnská nížina dovoluje mohutné operace ve směru Paříž—Berlin. Pro útok na Paříž je mnohem výhodnější a neskýtá překážek. Při vniknutí do Německa zdrží útočníka toky mohutných řek: Rýn, Vesera, Labe. Mimo to užití tohoto prostoru je omezeno nárazníkovými státy Belgií a Holandskem.

Východní německé hranice:

Nejzranitelnější z tří pozemních hranic jsou tyto proti slovanské rase. I zde je jižní hornatá a severní plochá část, avšak první je v celku tvořena mohutnou českou baštou, jež se rozprostírá jen několik pochodových etap od sradce Německa (Durynsko a Sasko). Druhá část (severní) pak má velmi málo prostoru před jedinou přirozenou čarou, jíž chrání Berlin, t. j. Odrou. Věc je ztížena tím, že celý horní tok řeky (slezský koridor s centrem ve Vratislavi) tvoří úzkou hráz mezi Čechy a Poláky.

Dalším výjimečným zjevem na těchto hranicích je izolované území Vých. a Níž. Prus. Udrželi Německo nadvládu

v Baltickém moři, může mít toto území severně od Varšavy určitou cenu, jinak by měl podobný prostor velmi omezený vojenský význam.

Za těchto nevalně příznivých okolností pro Německo zmírňují situaci hlavně dvě věci:

Německo zde sousedí s dvěma poměrně malými státy (Polsko a Československo) a

v pohraničních krajích na oné straně hranic je obyvatelstvo národnostně silně pomíchané.

To jsou okolnosti, jež mohou mít vliv na celkové vojenské přípravy Německa.

Celkem je tato hranice nejvíce ohrožena, a buď v Německu nutně dojem přímého nebezpečí pro jeho životní střediska a pro hlavní město.

Podle terénu nutká spojnice Berlin-Varšava k rychlým ofenzivním akcím s eventuálními diverzemi z Východních Prus. Bude-li akce vedena od východu k západu, může mít tato diverse cenu jako zaměstnávání Poláků v boku. Půjde-li akce v opačném směru, znamenají Východní Prusy základnu sil postupujících soustředě s hlavní německou masou jdoucí na Varšavu.

Saský terén a hornaté české hranice mohou naopak tvořit strategické brzdicí křídlo, jež střeží nepřímou i slezský pás. Při německém úspěchu na ose Berlin-Varšava může dobytí komunikacních uzlů v prostoru Krakova ohrozit eventuální polské odvetné akce nebo zasažení Rusů a Rumunů a současně sloužit za strategický obchvat republiky Československé, opakující tak ve velkém měřítku manévry, jež vedl v r. 1866 k Hradci Králové.

Toto vše je ovšem dáno jen schematicky terénem. Konkretní rozřešení vojenských problémů východních německých hranic závisí ovšem též na mnohých jiných okolnostech ať technických (síly, počasí atd.), ať politických (aliance a j.).

Závěr:

Výmar je celkem ve středu kruhu o poloměru téměř 500 km, jehož obvod prochází od Basileje, hranicemi Dánska a horním povodím Odry. Obvod lze rozdělit na čtyři úseky, jež tvoří současně největší třetí plochy na německých hranicích:

severní úsek — pobřežní, o němž bude dále řeč, značí styk s Anglií a Ruskem, západní úsek styk s Francií, jižní úsek styk s Itálií a východní úsek styky s Polskem a Československem.

Nárazníkové státy: Holandsko, Belgie, Lucemburk a Švýcarsko omezují třetí plochu mezi Německem a Francií na frontu poměrně úzkou tvaru kleští, jejíž vrchol je v rýnském úvalu u Strasburku.

Francouzský útok má tedy omezenou šířku a excentrické směry; tento útok však přes to ihned rozruší činnost velké části průmyslového Porýní.

Nárazníkové státy Švýcarsko a Rakousko mírně silně nebezpečí na třetí ploše s Itálií. Jejich význam je dvojího rázu — národnostní, při obyvatelstvu německé rasy, a fyzický, poněvadž zabírají celý alpský masiv.

Tento prostor tvoří spíše mezeru mezi nebezpečím francouzským ze západu a slovanickým od východu.

Na východním úseku oblohou není nárazníkových států; oba státy — Polsko a Československo — jež by jimi měly být vzhledem k Rusku, je dnes třeba pokládati za aktivní prvky a za ohrožení fronty Výmar-Berlin jak pro jejich charakter, tak pro závislost na Francii. Polská hrozba směřuje přímo na Berlín v terénu plochem a prostém překážek mimo Odru. Česká hrozba musí sice překročit obtížné zalesněné a hornaté pásmo, rozruší však ihned zdroje mezi Výmarem, Lipskem a Drážďany.

V celku tato situace německých hranic charakterisuje dnešní francouzskou politiku, jež ohrožuje průmyslový život Německa a činnost vojenského střediska v Berlíně současně ve třech směrech, ze západu, východu a jihovýchodu.

K obranným akcím jsou ponechány Německu jen dva prostory: severní pobřeží a jižní alpské hranice.

G. Chirio: Dvě svaté bitvy o obilí a maso.

Článek pojednává o vyživovacích obtížích Itálie za války a o opatřeních, jež bylo nutno tehdy učiniti. Žádá podporování domácího zemědělství a požívání potravin v zemi vyrobených místo výrobků cizozemských.

Bahr: Námořní činitelé ve světové válce.

Stručný přehled operací válečných loďstev obou stran a ocenění jejich vlivu na konečný výsledek války.

Taktické úlohy řeší protiútok dvou praporů divisií zálohy k opětovnému dobytí ztracené části hlavní posice (Fr. Zani), činnost hrubého dělostřeleckého oddílu za přípravy útoku na organizovanou posici (S. Pelligra) a zjišťování

přestřelitelnosti a postřelovaného pole podle vrstevnicové mapy při střelbě těžkými kulomety (P. de Carli).

U. Businelli ličí vývoj Monroovy doktriny v Americe.

C. Cesari podává historický, etnografický a topografický přehled Palestiny.

Číslo 3. — Březen.

G. Manisco: Geniální italská vynálezcí.

Informační stať z oddělení vynálezů na výstavě vědy ve Florencii, pořádané v roce 1929. Pojednává o leteckých modelech Leonarda da Vinciho, o studiích letu ptáků Galilea Galileiho a o vynálezech z oboru elektrotechniky Ludivika Galvaniho a Alexandra Volty.

L. Fea: Nové francouzské válečné loďstvo.

Autor popisuje mohutný vývoj francouzského námořnictva v desetiletí 1921 až 1930. V tomto období bylo námořnictvo dotováno z rozpočtů celkem 17.660 milionů franků; roční prelimitář se zvýšil z 951,5 milionu franků v roce 1921 na 2780 milionů franků v r. 1930. V roce 1928 mělo válečné námořnictvo 57.000 mužů, námořní letectvo 4000 mužů. Článek popisuje podrobně vývoj loďstva, popisuje typy moderních lodí a přináší jejich fotografie.

Adarté: Politické hranice Maďarska.

Topografická a etnografická data a popis hranic (bez vojenského ocenění) a vylíčení vzniku dnešního Maďarska. Pozornosti zasluhuje tón tohoto líčení, jenž se zřejmě liší od objektivnosti popisu jiných států „Nové Evropy“ a ukazuje vliv italsko-maďarského sblížení. Autor poukazuje jen na nevýhody, jež zavínaly hranice určené mírovými smlouvami. Mapa, doprovázející článek, obsahuje velmi výrazné hranice bývalého Zalitavska, kdežto dnešní hranice Maďarska jsou v tisku zatlačena do pozadí. Přivtělení Burgenlandu k Rakousku bylo podle autora dílem Itálie, jež jen tak mohla zmařití vytvoření koridoru mezi Čechy a Jihošlovany a sklon Slovanů k Jadranu.

V instrukční části je popisováno na konkrétní bojové úloze užívání busoly při nepřímé střelbě těžkými kulomety (Fr. del Re), útok praporu prvního sledu na nepřitele v zběžně upravené posici (A. d'Andrea), ukázky horolezeckého výcviku jednotek alpinů (E. Anchisi) a užívání fotografie při reprodukci map (G. Bottai). (Příště dále.)

Mjr. gšt. Frant. Bürger.